

РЕШЕНИЕ

№ 16715

гр. София, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **2161** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от С. Р. С. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Решение № ПО-7/07.02.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 94-С-107/31.01.2025 г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С240022-023-0003287/11.11.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. В жалбата са развити пространни съображения обосноваващи незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че са налице процесуални нарушения на ДОПК и АПК, допуснати при издаването на акта. Твърди се, че не е налице изпълнително основание за налагане на обезпечителни мерки. Липсвало посочване на фактическите и правни основания за налагане на мерките. Иска се отмяна на решението и отмяна на потвърденото с него постановление.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С., чрез упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по оспорването.

От фактическа страна се установява, че ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221924992474-020-001/21.05.2024 г., изм. със ЗИЗВР № Р-22221924002474-020-002/03.09.2024 г. за установяване данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за данъчни периоди 01.01.018 г. до 31.12.2022 г.

В хода на ревизионното производство е издадено Искане за предварително обезпечаване на

задължения и мотиви за налагане с изх. № Р-22221924002474-039-001/04.11.2024 г., изд. от Г. Л. Г. – главен инспектор по приходите, в качеството ѝ на ръководител на ревизията, за обезпечаване на предполагаеми задължения в размер на 5 400.00 лв.

Въз основа на така издаденото искане на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С240022-023-0003287/11.11.2024 г.

С Постановлението е наложена обезпечителна мярка възбрана върху следния недвижим имот: - ½ идеална част от поземлен имот, находящ се в [населено място] дол, общ. С., обл. С., с кадастрален идентификатор 83291.294.1, адр. в.з. Т. брод, площ 1141 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: за вилна занао, с номер по предходен план: 1, квартал 1, парцел I, при съседни 83291.11.281, 83291.294.2, 83291.294.326м 83291.294.3., като титуляр на правото на собственост върху ид. част 735 кв.м. по НОотариален акт № 41, том I, рег. 75, дело 49 от 30.01.2003 г., издаден от Служба по вписванията [населено място], и ид.ч. 210/945, площ 210 кв.м., от правото на собственост подоговор № 94. том I рег. 318 от 22.03.2004 г., издаден от [община], площ 1141 кв.м., с данъчна оценка за недвижим имот 724.40 лв. за съответната част.

Постановлението за налагане на възбраната е вписано в Служба по вписванията [населено място] по имотната партида с № 67154 с акт № 147, том i, с вх. рег. № 2562/25.11.2024 г., двойно вх. № 2545.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е връчено на 28.01.2025 г.

С Постановлението е наложена и обезпечителна мярка „запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при „Българо-американска кредитна банка“ АД, за сума от 4 675.60 лв., „Обединена българска банка“ АД за сумата от 4 675.60 лв. и „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД за сумата от 4 675.60 лв.

Постановлението е обжалвано с жалба вх. № 94-С-107/31.0.1.2025 г. по административен ред пред директора на ТД на НАП – С., който с Решение № ПО-7/07.02.2025 г. с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 94-С-107/31.01.2025 г. Решението е връчено на 18.02.2025 г.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е неоснователна.

Оспореното Решение № ПО-7/07.02.2025 г. е издадено от компетентен орган, съгласно Заповед № 9204/14.10.2024 г. на изпълнителния директор на НАП (л.66). Спазена е изискуемата писмена форма. Решението е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна. Противно на твърденията на жалбоподателя, същото е в достатъчна степен мотивирано, включително и чрез посочване на фактическите и правни основания за издаването му. В тази връзка, мотивите за налагане на предварителните обезпечителни мерки се съдържат и в искането за налагането им. Не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от такова естество, че да са ограничили правото на защита на лицето.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл.121, ал. 2 и чл.195, ал. 5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото от жалбоподателя са представени

доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените обезпечителни мерки.

Второто отменително основание по чл.197, ал.3, пр.2 ДОПК в случая не е приложимо, доколкото се касае за предварителни обезпечителни мерки, наложени в хода на неприключило към момента на издаването на ПНПОМ ревизионно производство. В тази връзка възраженията за нищожност на ПНПОМ са неоснователни, тъй като се касае за предварително обезпечение, в рамките на извършвана ревизия. В този случай не е необходимо да е налице изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2 ДОПК. Видно от разпоредбата на чл. 121, ал .1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Законодателят изрично е предвидил възможността за предварително обезпечаване в рамките на ревизионното производство и без наличието на изпълнително основание. Касае се за налагане на предварителни обезпечителни мерки, а не за действия по принудително изпълнение на задължения.

Не е налице и третото отменително основание, а именно да не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Предварителните обезпечителни мерки по чл. 121 ДОПК се налагат с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Такъв извод е направен и мотивиран от публичния изпълнител, поради което изискването на сочената разпоредба е налице.

Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията, установени по реда на ал. 5. При определяне на обезпечителната мярка се взема предвид както обезпечителната нужда, така и мярката да не е прекомерно обременяваща. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Размерът на обезпечението от своя страна следва да е съответен на обезпечителната нужда. Към момента на издаване на обжалваното постановление, съдът намира, че е налице съразмерност между наложените обезпечения и предполагаемия размер на публичните задължения. В постановлението е изрично посочено, че се налага до размера на предполагаемия дълг. Наложено обезпечение е до размера на предполагаемото задължение, поради което е налице съответствие. Органът разполага със право на преценка по отношение на кое имущество да наложи обезпечителната мярка, съблюдавайки размера на предполагаемите задължения и възможността за удовлетворяването на интереса на държавата от това имущество, което в случая е спазено.

Обезпечителната мярка не пречатства нормалното протичане на живота на жалбоподателя и семейството му. Неминуемо всяка обезпечителна мярка е в състояние да предизвика определени неудобства, но лицето не е възпрепятствано да упражнява трудова дейност, нито да ползва имота по предназначение. В. касае единствено разпоредителни сделки с него. Също така за лицето е налице възможността по чл. 229, ал .1 ДОПК за издаване на разрешение за неотложни плащания. Неоснователни са изложените в жалбата възражения. Дали е налице превишаване на разходи или

приходи, както и дали са налице основания за допълнително установяване на задължения за данъци е предмет на ревизионното производство, а не на настоящото. В това съдебно производство съдът следи за законосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, като обхватът на дължимата проверка е регламентиран в чл. 197, ал. 3 ДОПК. Ето защо, останалите възражения в жалбата не са предмет на настоящия спор и съдът не може да се произнася по тях.

С оглед изложеното съдът намира, че не са налице основания за отмяна на процесното постановление. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора ответникът има право на разноски на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета), поради което в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 3 и ал. 4 ДОПК Административен съд София - град, Трето отделение, 2 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Р. С. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Решение № ПО-7/07.02.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 94-С-107/31.01.2025 г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С240022-023-0003287/11.11.2024 г. на публичен изпълнител пр ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА С. Р. С. да заплати по сметка на ТД на НАП – С. сума в размер на 100.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: